

Bakonyi Péter

vívó, informatikus (Budapest, 1938. február 17.)

Az elmúlt hetven év a magyar történelemben és az én életemben is igen tartalmas, izgalmas és sokszínű volt. Benne voltak a második világháború borzalmai, az ötvenhatos forradalom rövid ideig tartó magasztos percei, a rendszerváltás új lehetőségei, de a hetvenes és nyolcvanas évek időszaka is, amely az én életemben sok lehetőséget kínált, amellyel, úgy érzem, élni is tudtam.

A hetven év történéseit röviden összefoglalni igen nehéz. Ezért megpróbálom kiemelni a fontos eseményeket az életemből. Értelmiségi családból származom, apám jogász, nagyapám mérnök volt. A második világháború végére jól emlékszem, és meghatározó élményem volt, amikor a védett házból, ahol a háború végén laktunk, a nyílasok éjszaka elvitték az ott lakó zsidó származású embereket – a végcél ismert. Mi megúsztuk, mert egy egy hónapos testvérem volt, így velünk kivételt tettek.

A háború vége nekünk igazi felszabadulás volt, és nagy örömmel néztünk az elkövetkező újjáépítési időszakra. Sajnos nem minden alakult úgy, ahogy gondoltuk, ezért is jött az '56-os forradalom. Ebben az évben érettségiztem a Bláthy Ottó technikumban, és mivel értelmiségi származásom miatt helyhiány indoklással nem vettek fel az egyetemre, villanszerelő segédmunkásként kezdtem dolgozni az Elektromos Műveknél, amelynek sportegyesületében egyébként már ifjúsági válogatott vívóként sportoltam.

Az egyetemre 1960-ban vettek fel és '65-ben diplomáztam mint villamosmérnök. Közben válogatott vívó lettem. Sportpályafutásom során csapatban világbajnok, egyéniben bronzérmes lettem, olimpiákon kétszer voltam tagja a bronzérmes kardcsapatnak. Négyeseres Universiade-aranyérmes vagyok (ez a verseny abban az időben világbajnoki színvonalú volt), továbbá három egyéni magyar bajnoki címet szereztem.

A Budapesti Műszaki Egyetemen ötször nyertem el a „Jó tanuló – jó sportoló” címet.

A sport az életemben meghatározó jelentőségű volt, megtanított küzdeni, taktikusan gondolkodni és a sikereket és kudarcokat a helyén kezelni. Aktív sportpályafutásom befejeése után nem sokkal felkértek a Magyar Vívószövetség elnöki pozíciójának betöltésére. Ezt örömmel vállaltam, és végül 12 éven keresztül irányítottam ezt a nagy hagyományokkal rendelkező sportágot.

A szakmai pályám is szépen alakult, a Magyar Tudományos Akadémia Automatizálási Kutatóintézetében kezdtem mérnöki pályafutásomat. Szerencsémre 1966-ban a számítástechnika területére kerültem, és az elsők között sajátítottam el az informatika akkor még kevésbé ismert szakmai ismereteit. Egyetemi doktori címet szereztem 1969-ben, és a következő évben a BME-n kandidátusi ösztöndíjat kaptam. Ennek eredményeként 1974-ben a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot nyertem el.

A védelem után visszahívtak az MTA SZTAKI kutatóintézetbe, az akadémiai számítóközpontnak lettem a vezetője, néhány évvel később tudományos igazgatóhelyettesnek neveztek ki. Feladatom bővült, és a számítógép-hálózati kutatásokat is irányítanom kellett. Ez a terület akkor embargós volt stratégiai fontossága miatt. Mi sikeresen kifejlesztettünk egy ún. csomagkapcsolt adathálózati rendszert, amely később a Magyar Posta nyilvános adathálózataként működött, és a régiókban egyedülként már a nyolcvanas évek végén az akadémiai intézetek, egyetemek hálózatba kapcsolódtak. Ez megkönnyítette az átállást az

internethálózat hazai bevezetéséhez, amelyet országos program keretében végeztünk. Ennek a programnak voltam 13 évig operatív vezetője. Ezért a munkámért 1993-ban Széchenyi-díjjal tüntettek ki.

A pályafutásom 1991-től újabb fordulatot vett, és egy nagy hazai biztosító társaságnak (Allianz-Hungária) lettem az informatikai vezetője. Emellett megtartottam akadémiai státusomat félállásban és tanítottam is az egyetemen. Az MTA főtitkára szakmai tanácsadója voltam informatikai kérdésekben. Az Allianznál több mint tíz évet töltöttem el, és a kezdetleges állapotból sikerült egy korszerű vállalati információs rendszert létrehozni.

Az Allianznál 2001 végéig dolgoztam, utána visszahívtak az MTA SZTAKI-ba igazgatóhelyettesnek. Az Informatikai és Hírközlési Minisztérium (IHM) megalakulása újabb fordulatot hozott. Helyettes államtitkárnak kértek fel 2002 júniusában, amit örömmel fogadtam el. Úgy éreztem, hogy az eddigi tapasztalataimat hasznosítani tudom az ország modernizálása érdekében. Ezt az időszakot az EU-csatlakozás előkészítésének feladatai jellemzik, továbbá az első nemzeti fejlesztési terv kidolgozása. Úgy látom, visszatekintve arra a három évre, amit ott töltöttem, hogy az elvárásoknak sikerült megfelelni: kidolgoztuk a magyar információs társadalom stratégiát, amit a kormány 2003-ban elfogadott, az informatikai szakma is elégedett volt azzal a támogatással, amelyet az EU a 2004–2006 közötti időszakra biztosított, és amely egy nagyságrenddel nagyobb volt a korábbi időszakokénál.

Az IHM-es évek után visszamentem a SZTAKI-ba a korábbi pozíciómba. Emellett tagja lettem a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanácsnak, amely a kormány tanácsadó testülete.

Életemnek meghatározó része a családom. Két felnőtt gyermekem van, akik mind a munkában, mind a családi életben megtalálták a helyüket, elégedettek és boldognak látom őket. Öt unokám van, három fiú és két lány, imádni valók. A családi háttér nélkül nem sikerülhetett volna a pályafutásom.

Mivel zárhatnám ezt a rövid írást? Szerencsére jó egészségnek örvendek, és változatlan energiával dolgozom a kutatóintézetben és a szakma egyéb területein. A sportban is változatlanul aktív vagyok. Közel tíz éve a Budapesti Vívószövetség elnöke és a Magyar Vívószövetség tiszteletbeli elnöke vagyok. Hetente háromszor sportolok, 2002-ben kardvívásban veterán világbajnok lettem. Ma is tanítok, és nemrég kaptam meg a címzetes főiskolai tanár címet.

forrás: http://www.napkut.hu/naput_2007/2007_10/020.htm